

MARION VAN DE
COOLWIJK

THRILLER

Mannen
jacht

DE CRIME COMPAGNIE

MARC

DONDERDAGAVOND 3 NOVEMBER 2016

De ruitenwissers zwiepten op de hoogste snelheid door de zware regenval en opspattende modder. Flarden van laaghangende wolken joegen over de motorkap. Marc Keep hield beide handen op het stuur. Hij voelde zich misselijk en duizelig. Met zijn rechterhand knoopte hij de bovenste knoop van zijn overhemd los en veegde wat zweet van zijn voorhoofd. Was het hier echt zo warm? Een snelle blik op het dashboard vertelde hem dat het in de auto achttien graden was. Hij draaide de thermostaat nog eens twee graden lager en concentreerde zich weer op de weg.

Het was pikkedonker buiten. Het licht van de koplampen werd teruggekaatst door een muur van water. De witte lijnen die de rand van de weg moesten markeren, waren onzichtbaar. Ook de reflectoren in de berm waren bedekt met modder en gingen op in het donker. Nergens een ijkpunt.

Marc vloekte. Hij had het kunnen weten, het slechte weer was voorspeld. En daarbij was het voor de boeren in deze omgeving onbegonnen werk om de binnenwegen schoon te houden tijdens de koolcampagne. Er werd gerooid. Boerenkool, rodekool, maar vooral ook wittekool, het moest zo snel mogelijk van het land af. Tractoren reden van 's morgens vroeg tot 's avonds laat het land op en af, hun bandprofielen vol aarde, die in grote brokken op de weg viel. Een stortbui, zoals vanavond, was voldoende om een glijbaan te creëren.

Marc rook de weeïge lucht van de zuurkoolfabriek hier vlakbij die overuren draaide en voelde zijn middenrif samentrekken. Waarom had hij in vredesnaam deze binnenweg genomen? Hij

had beter over de N242 kunnen gaan. Daar was het weliswaar drukker en het was iets om, maar het asfalt was een stuk schoner, omdat er geen tractoren mochten rijden.

Het gesprek zojuist in Alkmaar had hem een goed gevoel gegeven. De angst van Babet was ongegrond. Hij had in goed overleg de zaken afgerond voor haar. Ze waren er niet blij mee. Natuurlijk begreep hij dat het zakelijk gezien een aderslating was voor het bedrijf dat Babet ontslag nam. Ze was een van de beste werknemers daar. Haar inzet, passie en vooral haar tomeloze energie zorgden voor een constante stroom van nieuwe klanten en dus voor meer omzet. Maar het leven vroeg soms om verandering. Babet was eraan toe. En hij ook. Ze zouden samen gelukkig worden, dat had hij haar beloofd. Gezworen zelfs. Natuurlijk had ze hem in het begin niet geloofd. Hij was een getrouwd man. Tweeëntwintig jaar al, hij had kinderen, een huis, een carrière. Waarom zou hij dat in de steek laten voor haar?

Ze kon hem niets bieden, zei ze. Alleen zichzelf. Maar juist dat was voor Marc genoeg. Babet raakte hem. Vanaf het allereerste moment dat hij haar had ontmoet, was het voor hem duidelijk geweest. Dit was wat hij wilde. Zij was wat hij wilde.

Hij had haar letterlijk veroverd. Niet door zichzelf in de schijnwerpers te zetten, maar juist door te luisteren, begrip te tonen en vooral onbaatzuchtig hulp te bieden waar hij kon. Babet had een complex leven achter de rug en het was moeilijk voor haar om te geloven dat hij het echt meende, dat hij zijn fijne leventje zou opgeven voor haar, een meisje dat niets had, niets kon, niets voorstelde. Hij verzekerde haar dat hij haar dromen waar kon maken. Ze hoefde alleen zichzelf te blijven. Mooi, lief en zorgzaam. Dat was alles wat hij van haar verlangde. En hij verdiende genoeg voor twee. Ze kon gaan studeren, worden wat ze altijd had willen worden.

De dag dat hij het Karin vertelde, voelde als een bevrijding. En ook Babet liet blijken dat ze nu echt overtuigd was van zijn liefde voor haar.

Niets stond hun meer in de weg. Terwijl hij zijn misselijkheid wegslikte, dacht hij aan haar warme omarming, haar zachte huid en ontvangende lippen. Het was het allemaal waard.

Op het dashboard lichtte een oranje lampje op met de waarschuwing dat het brandstofpeil laag was. Ook dat nog. Marc haalde diep adem en hoewel hij zijn longen vol lucht zoog, voelde hij zich steeds benauwder worden. De duizeling in zijn hoofd maakte hem ongerust. Hij had daarnet twee espresso's gedronken. Dat kon het toch niet zijn? Hij was niet echt een koffiedrinker, maar bij gebrek aan iets sterkers had hij niet onbeleefd willen zijn. Zelfs de biologische koeken die bij de koffie geserveerd werden, had hij opgegeten. Zou hij een griepje onder de leden hebben? Dat kon hij nu absoluut niet gebruiken. Hij moest helder blijven de komende dagen. Er stond veel te gebeuren waar hij zijn kop bij nodig had.

Een vreemd angstig gevoel overviel hem. Alsof er iets vreselijks stond te gebeuren. Iets ongrijpbaars, iets wat buiten hem om ging. Een golf van blinde paniek raasde door zijn lichaam. Zijn handen trilden en zijn blik werd troebel. Zijn beide handen lieten heel even het stuur los, om vlak daarna weer met een klap op de lederen omhulling terecht te komen. Een pijnscheut golfde door zijn beide polsen en deed hem kreunen. Het paniekgevoel ebde langzaam weg.

Marc concentreerde zich op het donker voor hem. De damp van deze vochtige herfstavond was nu ook doorgedrongen tot in de auto en zette zich vast op de binnenkant van de voorruit. Langzaam verdween het weinige zicht dat er nog was. Met een snelle beweging boog hij voorover en veegde met de mouw van zijn jas over de voorruit. De synthetische stof weigerde echter te absorberen en in plaats van dat het zicht verbeterde, vervaagden ook de laatste buitencontouren.

Marc's hand verdween in het zijvak van de deur, op zoek naar een doek of wisser. Zijn nagel schuurde langs de kartelrand van de ijswisser en heel even verslaptte zijn concentratie. Op dat moment klonk het geluid van een toeter.

‘Wat...?’

Het felle licht van twee enorme koplampen doemde voor hem op uit de dichte mist. In een flits registreerde Marc de donkere contouren van een vrachtwagen die razendsnel op hem afkwam. Zijn adem stokte en het bonken van zijn hart resoneerde nu op volle sterkte in zijn hoofd.

Dit ging niet passen op deze smalle landweg. En remmen was onmogelijk met al die modder op de weg. Hij kreeg spijt dat hij de borden om langzamer te rijden vanwege de kolencampagne had genegeerd. De teller gaf zestig kilometer per uur aan.

Kon hij hier uitwijken? Was er een berm? Stonden er bomen? Zijn gedachten spinden, probeerden herinneringen terug te halen. Hij had hier vaker gereden, maar eigenlijk nooit bewust op de omgeving gelet. Hij kreeg niet de tijd om tot een rationeel antwoord te komen. De vrachtwagen reed te hard, veel te hard. Nog even en dan...

Zijn handen namen het over van zijn hoofd en in een reflex, voortkomend uit een oerinstinct om te overleven, gaf hij een ruk aan het stuur naar rechts. Marc voelde het rechtervoorwiel de berm in schieten. De drassige bodem zoog gretig aan het rubber en trok de wagen de weg af.

Marc liet het gas los en klampte zich vast aan zijn stuur alsof dat hem zou redden uit deze nachtmerrie. Zijn schouderbladen trokken naar elkaar toe en met gestrekte armen drukte hij zijn lichaam in de rugleuning, zich schrap zettend voor de klap die ging komen.

De vrachtwagen raasde rakelings voorbij. Marcs oren suisden, zijn keel klapte dicht en heel even was hij alle controle kwijt. Het luchtdrukverschil gaf zijn wagen een slinger. Een golf van modder klapte tegen de voorruit. De ruitenwissers, die al die tijd op de hoogste stand hadden gestaan, schokten, maar schoven toen synchroon de drek opzij en smeerden die uit over de voorruit.

Het suizen in zijn hoofd stopte, maar Marc voelde zijn longen bijna knappen. Weer haalde hij diep adem, maar de benauwd-

heid bleef. Alsof de ingeademde zuurstof zijn longen niet bereikte.

Hij schreeuwde het uit, als een pasgeboren baby die voor het eerst zijn longen liet werken. Wanhopig probeerde hij zijn adem onder controle te krijgen terwijl hij zijn wagen in bedwang hield. Nu was ook het rechterachterwiel in de berm terechtgekomen. De wagen gleed weg, dieper de berm in, en schampte een van de bomen die aan de slootkant stonden.

Marc maakte gebruik van de kaatsende beweging en stuurde bij, maar er kwam geen reactie. De wagen ging compleet zijn eigen gang.

Marc hijgde. Zijn mond voelde kurkdroog, een bittere smaak steeg op uit zijn keel. Zweetdruppels rolden langs zijn slapen naar zijn kin. Er was geen tijd om ze weg te vegen. 'Focus, Marc,' mompelde hij. 'Focus!'

Hij wilde rechtop gaan zitten, maar het was alsof zijn lichaam geen connectie meer had met zijn brein en weigerde mee te werken. Dit kon toch niet zijn einde zijn? Net nu de tijd van leugens, bedrog en knopen doorhakken eindelijk voorbij was en hij zijn leven weer op de rit begon te krijgen.

Het gezicht van Karin doemde op. Boos, verwrongen en vol ongelooft. Het beeld stond op zijn netvlies gebrand. Precies zo had ze gekeken toen hij haar kortgeleden vertelde dat hij wilde scheiden en met Babet verder wilde. Na tweeëntwintig jaar huwelijk was het gewoon op. Dat voelde zij toch ook? Hij had de woorden krachtig uitgesproken, overtuigd van zijn gelijk.

Zwijgend had Karin hem aangehoord, haar lichaam onbeweeglijk. Geen weerwoord, geen vloek, geen klap in zijn gezicht... niets. Alleen die blik! Secondelang had ze hem aangestaard. Verbazing vermengd met verdriet. Het sneed dwars door zijn ziel en had hem doen wankelen. Wat een afrondende futiliteit had moeten zijn, werd een van de schokkendste momenten van zijn leven. Misschien dat hij zich toen pas realiseerde wat hij besloten had, wat hij achterliet.

Natuurlijk verdiende het geen schoonheidsprijs dat hij Karin pas had ingelicht toen alles wat hem en Babet betreft rond was. Maar het was voor hem de enige manier geweest om erachter te komen wat hij wilde.

In de dagen na zijn bekentenis maakte Karin hem meer dan duidelijk dat ze zich voor het blok gezet voelde, verraden door de man die ze dacht te kunnen vertrouwen. Hoe cliché het was, hoe vernederend voor haar. Waarom had hij niets gezegd? Nu stond ze voor een voldongen feit.

Dat ze hem uitmaakte voor lafbek deed pijn, maar hij slikte het. Hij had haar zelfs zijn excuses aangeboden. Maar ze moest toch begrijpen dat het voor hem ook niet makkelijk was geweest? Het was hem overkomen. Ze moest vooral niet denken dat hij hun huwelijk voor de eerste de beste opgaf. Hij hield van Babet, en met haar wilde hij verder.

Karin wilde natuurlijk van alles weten. Hoe oud 'dat mens' was, waar hij haar ontmoet had, waar en wanneer ze afspraken.

Om het allemaal niet erger te maken had hij een paar algemene antwoorden gegeven. En ja, Babet was jong. Negenentwintig. Dat was niet te verzwijgen. Maar ze hielden van elkaar en leeftijd speelde hier absoluut geen rol. De schaterlach van Karin die daarop volgde, had hem pijnlijk duidelijk gemaakt dat ze hem niet serieus nam.

De dagen daarna hadden ze alleen maar ruziegemaakt, zelfs waar de jongens bij waren. De paniek, de tranen, de verwijten, maar vooral de vraag hoe het verder moest, verwarden hem. Karin wilde voorlopig nog niets tegen de jongens zeggen. Het was een bevlieging, zei ze. In elk huwelijk was weleens wat. Ze had gevraagd of hij er goed over na wilde denken, nee, ze had het geëist. Maar hij had al maanden nagedacht en hij bleef bij zijn besluit. Zijn koffer lag achterin en morgen zou hij het de jongens vertellen.

Hij was blij dat hij financieel goed voor Karin en de kinderen kon zorgen. Ze zouden niets tekortkomen. Zijn werk als make-

laar had er niet onder geleden. Integendeel. De jongens konden gewoon bij hem langskomen, hij bleef in de buurt wonen. Babet en hij hadden een geweldige stek op het oog, met genoeg ruimte voor de kinderen. En nu hij daarnet ook het laatste losse eindje had afgehandeld, was er niets meer wat hem weerhield van een toekomst met Babet. Als er nog een toekomst was!

De wagen schokte. Marc voelde zijn lichaam verkrampen. Hij moest zijn wielen de weg weer op krijgen. Een pijnscheut golfde door zijn lichaam. In een reflex wilde hij op de rem trappen, maar zijn been weigerde.

‘Rustig,’ zei hij hijgend. ‘Naar links sturen.’ De woorden kwamen als vanzelf uit zijn langetermijngeheugen tevoorschijn. Hij stuurde licht naar links en voelde de weerstand van het asfalt tegen zijn rechtervoorwiel. De achterkant van de wagen gleed weg, maar Marc corrigeerde en voelde zijn rechtervoorwiel weer de berm in zakken. ‘Opnieuw,’ fluisterde hij. ‘Stuur rustig naar links.’ Hij verwoordde zijn handelingen hardop, alsof hij zijn eigen instructeur was. ‘Meesturen. Niet te snel.’

Nu lukte het. Het rechtervoorwiel kreeg grip en de wagen trok zichzelf terug op het asfalt, waarna hij uitreed en tot stilstand kwam. Hijgend boog Marc voorover en leunde met zijn hoofd op het stuur. De benauwdheid werd heviger, hij kreeg geen lucht. Alsof hij zich onder water bevond. Zijn hoofd bonkte, wachtte op zuurstof, en een vreemd angstgevoel verlamde zijn lichaam.

‘Is die slipcursus toch nog ergens goed voor geweest,’ mompelde hij met verwrongen mond. Een straaltje speeksel liep langs zijn kin. Langzaam kwam hij overeind en veegde zijn mondhoek droog met zijn rechterhand. De misselijkheid werd heviger. Een stuwende beweging van zijn middenrif deed hem kokhalzen. Maagzuur vulde zijn mond en hij slikte. Misschien had hij toch wat meer moeten eten van Karins lasagne, maar de sfeer aan tafel had hem alle eetlust ontnomen. Terwijl de jongens niets in de gaten hadden en hun lievelingseten naar binnen schrokten,

doorstond hij de smekende blikken van Karin in een ijzige stilte.

Zijn maag verkrampde. Marc zuchtte de pijn weg. Hij moest door. Stilstaan op deze weg, met dit weer, was geen optie. Dat hij nou uitgerekend vanavond een buikgriepje had opgelopen. Met samengeknepen ogen en zwaar happend naar lucht gaf hij gas. Babet wachtte op hem.